

נחיתה בחוף העיר העתיקה בטבריה

בקרב על שחרור טבריה נמלו חלק אנשי גדוד „ברק“ אנשי הגנת העיר, וכן אנשי „יפתח“ שבשילבי הפעולה האחרונים היוו את עיקר הכוח המסתער. רבות היו היחידות שנמלו חלק במערכה וכל אחת מהן עשתה כמיטב יכולתה להשגת המטרה. רשימה זו תספר בעיקרו של דבר, על מחלקה אחת מרבות במבצע — מחלקת העיר העתיקה — שבועמי-דתה בתנאי מצור במשך 10 ימים, יצרה את הסדר עליו חושל הנצחון המלא.

רקע המבצע

מן המוסכמות הוא, כי שחרורה של טבריה היה סימן ואות למפנה חד ומהיר באופים של מבצעי ההגנה, במאמצם לסיחור מרחבים פנימיים ויצירת אזורים עבריים רצופים. היה במבצעים אלה הכרח ראשוני ותנאי בל-יעבור לעיצוב מערך הגנה חדש בעיר, שהוצא מיד עם השחרור.

התמולה לה מולה של טבריה והיתה העיר הראשונה ל-שחרור מלא ולהקמת „משטר עברי עצמאי“ — בתוכה, כדבר כרות מפקד ההגנה בעיר, שהוצא מיד עם השחרור.

היתה זו חוויה מסעירה ללוחמים ולתושבי העיר, אשר נוכחו לפתע לדעת כי הערבים עזבו והם אדונים לעיר ול-עצמם. היתה משמעות עמוקה לדגלי הלאום המועטים שהונפו על הבתים הגבוהים ועל התומה של העיר העתיקה, משמעות של קרב שנסתיים בנצחון גדול, של חלום-ערגה שהפך ל-מציאות.

בשורת שחרורה של טבריה הכתה גלי שמחה וגאווה בלב העם העומד על נפשו בכל רחבי הארץ. היתה במבצע זה תרומה גדולה להגברת תחושת הבטחון והאמון בכוונתו, תחושה ששאפנו להגבירה בכל עת.

*

מבחינה ערבית הותה טבריה קדקוד של משולש ערבי גדול שאפשר לתחמו בערך בין הכבישים: טבריה-נצרת וטבריה-מרר. אזור זה מנה (ומונה גם עתה) עשרות אלפי ערבים, מפוזרים בכפרים, עירות ועיר מרכזית אחת — נצרת. טבריה הותה נקודת תורפתו של המשולש הזה, מהיותה מרוחקת מבסיסי הכוח העיקריים, ומהיותה מוקפת בישובים ערבים ששלטו על דרכי הגישה אל העיר. בנסיבות מתאימות, יכולה היתה טבריה לשמש כמשימה חשובה לכוחות הערביים. כיבושה היה נותן בידיהם את השליטה על הדרך לגליל ה-עליון המזרחי, ומאפשר להם לאיים באופן רציני על עמק הירדן והגליל התחתון. כיבושה של טבריה או שליטה על חלק ממנה היה עלול לקבוע לא במעט את בחירת צירי

התנועה לפלישת הצבא הסורי. רמת ארגונם של הכוחות הערביים וחוסר יכולתם לרכז כוח אדם ואמצעים תחת פיקוד, מנעו אותם מן הנסיון לתקוף את העיר. בתקופה יותר מאו-חרת היו לצבא השחרור של קאוקג'י מגמות להשתלטות על טבריה. הללו סוכלו ע"י פעולת כוחותינו בגזרות אחרות, מה שחייב את צבא ההצלה לשנות את תכניתו (הקרבות על לוביה).

מכאן תובן חשיבות העיר לכווחותינו. טבריה שימשה „צואר בקבוק“ לקשר עם הגליל (בימי ניתוק, טרם השחרור, הועברה האספקה בסירות מדגניה לגנוסר ומשם במכוניות לגליל).

להשלמת התמונה יש להוסיף כי ערביי טבריה התרכזו בעיקר בחלק התחתון של העיר, בעוד שהישוב העברי התרכז במעלה ההר (קרית שמואל). זה נתן לערבים שליטה מלאה על היציאה לגליל מתוך תחומי העיר. לעומת זאת היתה היציאה לנצרת בשליטה מלאה של כוחותינו. הדרך לכיוון עמק הירדן היתה בשליטה „משותפת“, בין עמדותינו לעמדות הערבים בחומת העיר העתיקה הפריד הכביש בלבד.

על רקע זה יש להבין את התנהגותו של הישוב הערבי שמנה כ-4000 נפש לעומת כ-6000 יהודים. הערבים סמכו והאמינו בעורף האיתן שיחוש לעזרתם ויסייע ביום להשתלט על העיר, וכבדים משתי העדות ניסו לשוא למנוע התנגשויות שהלכו ותכספו. בהשפעתם של אנשי הכנופיות — עיראקיים וסורים — שחדרו אל האזור הערבי — ובהשפעת המרכז בנצרת נפלה ההכרעה וההתנגשות המכרעת לא אחרה לבוא.

מחלקת העיר העתיקה

כבר בשלבים מוקדמים, התברר שחולית התורפה במערך הגנת העיר היא העיר העתיקה. גוש זה, שכאמור כלל את מרבית האוכלוסיה הערבית, הכיל בתוכו קומץ יהודים, ב-עיקרם זקנים וטולי כושר הגנה. בשיקולים הגנתיים מוקד דאגה, סוכם שיש להוציא משטח זה את מספר תושביו ה-זקנים. במקום התבססה מחלקה שתפשה מתחם בין שני גושי בתים בקצה רחוב השלום משני צדדיו, סמוך לרציף, מרכז

החלו להפגין במרגמות. ההפגזה נמשכה שעותיים. אחד הבחורים נפצע בורוצו ונחבש. לא היתה לי כל אפשרות להודיע על הפצוץ או להעבירו לבית חולים, והיריות נמשכות. אחה"צ הציתו הערבים שני בנינים בשני ה- גושים שנחבצו בהם. הם זרקו בקבוקי מולוטוב על בית "חכם רבנו". באם ישרף בית "חכם" נאלץ להסוג אל החוף. פתחנו עליהם באש חזקה והצלחנו לכבות את השריפה. אותה שעה ראיתי מחלקה היורדת מן הכפר נסר אדין, ואחר כך — את הכפר עולה באש. מאחר שלא היה לי מכשיר קשר ומצבנו הלך ורע, יריתי 4 רקטות אדומות, כדי להתריע על מצבנו. הגיעה תשובה — רקטה משכונת "אחזה". התקשרתי באותות לעין-גב ובקשתים שיודיעו ל"ברק" על השריפות, הפצוץ, ולדאוג לאספקת תחמושת ומזונות. כל הלילה ציפיתי לשיבתו של מ. ג. הוא הגיע בסירה ב-0300 והביא עמו קשר — מכשיר קשר וטללות — תחמושת לתח"ם והוראות פעילות (זו היתה סירת גומי — הכותב). העברנו את הפצוץ לסירה ומ. ג. חזר עמו ל"גלי כנרת". התחלנו מיד להתקשר, ומה רבה שמחתנו כשנתחשק הקשר עם העיר. הרגשת הכבירות חלפה.

מיומנו של מפקד המחלקה אנו למדים באופן בלתי אמצעי על המצב בו היתה נתונה המחלקה הנצורה. במיוחד יש לציין בשלב זה את מבצעיו של מ. ג. שקיים את הקשר בין הנצורים לבין עיקר כוחותינו ע"י שחיה ובעזרת סירת גומי קטנה שבה חמק אל קטע הרציף שהיה בידיו. אך מבצעיו של מ. ג. לא יכלו לשנות מיסודו את מצב המחלקה שהיה קשה — ול- מזלם יש לציין כי לא היו להם נפגעים, מה שהיה מסבך את מצבם ביותר.

ב-13.4.1948 פקד הצבא הבריטי על המחלקה הנצורה, שעליה לפנות את העמדות התפוסות על ידם עד לשעה 1200. באם תשאר המחלקה בעמדותיה לאחר שעה זו תורעש על ידי תותחים. היתה זו תגובת מפקד הצבא הבריטי בעיר על כיבוש הכפר נאסר אדין, כפר ששכן על הרכס המערבי שמעל הכפר ושימש נקודת קישור בין הכוחות הערביים בעיר ואלה שמחוצה לה. ע"י מבצע זה השתלטו כוחותינו על הרכס כולו. מבצע זה שנראה יפה לתושבי סבריה ה- ערבים השפיע קשות על רוחם, וכנראה שהנסיין להוצאת כוחנו מהעיר העתיקה בא לתקן "רושם" זה.

המחלקה צוותה שלא לנטוש את עמדותיה, והיא החלה בהכנות לעמידה בפני הרעשת תותחים (טעמו של דבר מעין זה לא ידע עדיין איש מאתנו).

בהתקפה על הכפר נאסר אדין נפצע מפקד הגדוד דודיק פרדקין ז"ל, איש אפיקים, שנספה אח"כ ב- תאונה. הפעולות התנהלו ע"י צביקה לבקוב ז"ל, איש יבנאל, שמילא את תפקיד הסמג"ד בגדוד. נפל בצמח. כותב רשימה זו נפצע מספר שבועות לפני קרבות אלה, וקבל את הפיקוד על הגדוד ביום ה- אולטימטום של הצבא הבריטי לפינוי העיר התחתית, ולקראת השעה ה-12 הגיע לסבריה.

המתחם היה בית "חכם רבנו", שהיה בעל נתונים מתאימים להגנה.

מחלקה זו היתה הכוח העברי היחיד בעיר העתיקה, שאיים על עורפו של הישוב הערבי, וחיבו בריתוק כוחות כלפיו — וכמובן סימל את קיומו של הישוב היהודי במקום. ב-8 באפריל 1948 החלו הערבים במאמצם הממושך ל- כיבוש עמדות המחלקה, בהעזרם במכונה, מקלעים, מרגמות, רימונים ובקבוקי מולוטוב.

תנאי הקרב למתגונן בשטח זה קשים במיוחד. הערבים, בחיפוי המבנים הצפופים המאפיינים עיר עתיקה, היו קרבים ללא חשש לשוחים הקצרים ביותר, ומנסים בעזרת רימונים ובקבוקי מולוטוב לפרוץ על עמדות המחלקה הנצורה. ב-9 באפריל בחצות הובאה לאחריה הספקה ותחמושת לעמדות המחלקה ומאו ועד לשחרור העיר (18 באפריל) נותק הקשר היבשתי עם המחלקה. הקשר אל המחלקה היה דרך הים.

יומנו של מפקד המחלקה (*) מספר ומעיד על המצב ש- התהווה במתחם עם ניתוק הקשר.

יום שני 9.4.1948

בשעות הבוקר המוקדמות נפתחה עלינו אש רובים ו- מקלעים בסיוע מרגמות. ב-1100 התקרבו 5 ערבים ב- חיפוי מכונה ומקלעים עד למרחק 70 מטר, הטילו רימו- נים ונסוגו. כל היום לא פסקה התקפת היריות. בחצות הלילה הגיע אלינו מן העיר משורין עם המ"פ שוסטי והביא כמות תחמושת ומזון. לאחר שעה עזב, ומיד החלו יריות. נזרקו רימונים על המשורין שהמשיך לנסוע עד למחסום. שמענו כמה התפוצצויות. לא ידענו אם הצליח לעבור (אחר-כך התברר שהמשורין עלה על מוקש והוצת ע"י הערבים, וזנה שהיתה בו נשרפה חיים. שלח- שות הנוסעים האחרים הצליחו להמלט).

יריתי רקטה להאיר את הסביבה, אך היא היתה עקרה ומיד משכה אש מרוכזת של מכונה ומקלעים. בחיפוי זה התקדמה יחידת חבלנים ערבית ופוצצה שני בתים. הטלנו עליהם רימונים. היריות נמשכו עד הבוקר.

שבת 10.4.1948

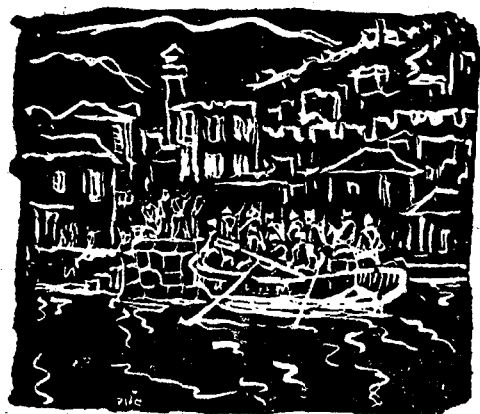
משעות הבוקר הלכה האש ושככה ובצהריים פסקה ל- חלוטין. בצהריים הגיע ארנולד (סרגנט משטרה) עם ערבי והודיע שקיימת שביחת נשק ל-48 שעות להתחלפת שבו- יים. ב-1700 נפתחה עלינו שוב אש. ענינו בצמצום. חילו- פי היריות נמשכו כל הלילה.

יום ראשון 11.4.1948

למן הבוקר היו חיפושי יריות לסירוגין. ב-1100 החלה הרעשת מרגמות. לאחר חצות ניסו הערבים כמה פעמים להתקדם אלינו. הרגשנו בהם והשבנו לעומתם. באש. ב- נסיגתם הציתו את השוק הישן אשר בקרבתנו. הרליקה נמשכה 5 שעות, והיתה מלווה באש חזקה מכל עמדות האויב.

בערב שלחתי את מ. ג. על מנת שישחה ל"גלי כנרת" ויודיע למטה על מצבנו. חסרה תחמושת, התחמושת הולכת ואוזלת. האנשים תשושים וזקוקים להחלפה. השג- תי פנס כים ואותות לעין-גב שיעבירו למטה הגדוד. את מברקי על הצורך בנושק ובאנשים.

(*) מתוך "אילן ושלח", הוצאת "מערכות", עמ' 110—111.



האיום בוטל. התערבותם. הדחופה של גורמים שונים כי מסקנת הצבא הבריטי בחיפה נשאה פרי. נשלחה הוראה למפקד הצבא הבריטי בחיפה, שביטלה את תכניתו. והתותחים שהוצבר בסביבת חמי טבריה חזרו לבסיסם כלעומת שבאו.

מה יהא גורלה של המחלקה ?

עמדנו בפני הבעיה: כיצד לחזק את כוחנו בעיר העתיקה. הבעיה היתה לא רק כיצד אלא גם לשם מה. שאלנו את עצמנו: עמדה זו בעיר העתיקה, מה תפקידה? התמשיך לשמש "קולט אש" פסיבי, מהוה בעיה בלתי פוסקת למערך הגנתנו בעיר, או, שתהפוך להיות עמדת-כוח אקטיבית, בסיס פעולה? היה טעם לעמידת המחלקה בעיר העתיקה רק כשוראים את ניתוקה כזמני, ומטרתה ומטרת הכוחות הקשורים אליה היא לכיבוש השטח שבין עמדותינו ומתחם המחלקה הנוצרה. כי מקרה זה חוללה המחלקה מלהיות נוצרה, והפכה להיות תוקפני בעורפו של האויב. כוח שמעצרו את רוח האויב, מרתק כוחות ומפריע לתנועתו החופשית. כוח זה בחיאום עם פעולה כוחות אחרים יוכל לסייע לכיבוש השטח. סיכום זה לא בנקל התאזרה, ורבים היו הלבטים שליוו אותו. אך משהוכרע עמדנו בפני הבעיה: כיצד? המטרה בשלב זה היתה חיזוק כוחו של המתחם באדם ובציוד.

הדרך הקצרה ביותר לעמדות המחלקה, עברה את רחוב השלום. אך רחוב זה היה חסום במחסומים ובעמדות רבות ומבוצרות, ששלטו עליו יפה. היה ברור לנו ללא ספק, שכל נסיון של פריצה בדרך זו יחייב קרב ממושך מבית לבית, שמשמעותו היא למעשה כיבוש השטח באיבוד רבות. בשלב זה הוכרחנו להתחשב בגורם נוסף: הכוח הבריטי שהלך והתקפל" בכיוון לחיפה, וטבריה שימשה אחת מ-תחנותיו. תגובותיו עד לימים אלה היו פרו-ערביות טיפוסיות. ניתן היה לקבוע כי פעולה מעין זו במרכז העיר תביא אל זירת הקרב את הצבא הבריטי שיעמוד לצידם של הערבים.

כוחותינו בעיר, פרט לאנשי החי"מ, לא מנו יותר מפלוגה אחת. כוח זה לא הספיק כדי לפתוח במבצע גדול, אשר חייב ניתוק דרכי גישה למגיעת בואן של תגבורות אויב גדולות (אנשי המודיעין שקלטו שיחות טלפון בין ערביי טבריה ו-נצרת "בישור" ללא הפסק על ריכוזי תגבורות גדולים ביותר בלוביה ובכפרים אחרים המתפתחים לחוש לעזרת ערביי טבריה). טרם היינו מוכנים למבצע גדול. הוכר לנו כי לא נוכל לפרוץ דרך השטח הבנוי. פנינו אל הים.

הנחיתה

תכנון: מתחם המחלקה הנוצרה שלט על רצועת רציף באורך של 90 מטר. הערבים שלטו על קטע זה באמצעות שתי עמדות אגפיות. עמדו לרשותנו דייגי עי"גב ו-צי"סירות הדיג שלהם. סמכנו על הדייגים שיעמדו, במשימה שנטל עליהם: להשט את הסירות אל קטע הרציף הנחון בידינו. לא היה לנו כל נסיון בפעולות נחיתה, בארגון הכוח, שיטת עליה בחוף וכיו"ב. אך התנאים וההכרח יצרו את השיטה ואת דרך השימוש בציוד שעמד לרשותנו.

קבענו: 4 סירות דוגה מושטות ע"י דייגי עי"גב תעביר את התגבורת (2 כיתות) והציוד הנדרש אל שטח הרציף. הסירות תגורנה ע"י סירת מוטור אל מול הקטע הנחון, ומשם תתחורנה בכוח עצמן אל המטרה. יחידת התגבורת תבטיח את העליה על ידי חוליות מקלענים שיתפשו עמדות

על הרציף מיד עם עלייתם לחוף; הללו יכסו באש את שתי העמדות האגפיות. הכוח הנוצרי יחפה מעמדותיו על העליה. חלק מאנשינו ישתתף בהעברת הציוד ובהכונתם של אנשי התגבורת אל תוך המתחם.

בעת ובצועה אחת תבוצע פעולת הסחה גדולה, שתקיף את כל מערך העמדות הערביות. מטרתה: משיכת כוחות, פיזורם בגזרות השונות ו-כיסויי עליית כוחותינו בחוף. רובה של פעולה זו היה בנוי על מכת אש חזקה לאורך כל הקו, אך כלל בתוכו גם שני "צימוקים": התקפה על עמדה ערבית ליד בית משפט השלום והתקפה לשם פיצוץ על עמדה ערבית ליד המחסום ברחוב השלום. הפעולה הראשונה הוטלה על יחידה מ-יפתח" והשניה על מחלקה מגדוד "ברק". פעולת ההסחה הוטלה בעיקרה על מערך עמדות ההגנה של אזור טבריה.

אמצעי הקשר שבידינו היו מעטים אך מספיקים. לרשות הנוחתים עמד מכשיר מ. ק. 300. מ. ק. 300 שני היה במחלקה הנוצרה, ומכשיר שלישי — במטה הגדוד (על גג אחד המל"ר נות). עם מערך העמדות עמדנו בקשר באמצעות רשת הי טלפונים אשר פעלה כהלכה.

הביצוע

מברק רחוף לעי"גב העמיד לרשותנו כעבור מספר שעות 4 סירות דוגה וסירת מוטור, על מוביליהם, שעמדו נכונים לפעולה בחוף כנרת המושבה.

בשעות הלילה המאוחרות נגדרו הסירות ע"י סירת הי מוטור צפונה, כשהן שומרות על מרחק הגון מהחוף, לבל יסגיר רעש המנוע את המבצע. הסירות היו עמוסות כהלכה. ב-0100 הגיעו אל מול החוף שהוחזק בידינו, שהיה מסומן בפנס מוסתר. אנשי התגבורת עברו אל הסירות, והללו החלו לחתור בכיוון לחוף.

בעיר שררה מתיחות כבדה. כוחות שני הצדדים היו ערוי כיס ודרכים לקראת המהגרש לבוא. הערבים הבחינו בתנועת הסירות מעי"גב לכיוון דגניה ומיהרו להודיע לנצרת על תגבורת יהודית שזורמת לטבריה, מבלי שיצליחו לנחש את כונתם האמתית. אף לשוב היהודי הסתגנה הידיעה על הי מפנה במצבו של הכוח בעיר העתיקה, שיתחולל הלילה. כך שהצטיה הדרכה הלכה וגברה משעה לשעה.

ניתנה אש חזקה אל עבר עמדות האויב האנפיות. האש באה מעמדות המחלקה הנצורה ומשני מקלעים ש"צו" על רציף הנחיתה. תחת חיפוי זה עלתה במהירות התגבורת לחוף, כשהיא גוררת ונושאת אתה את האספקה והתחמושת. חלק מאנשי המחלקה השתתף אף הוא בהכנסת הציוד והכנת אנשי התגבורת שלפני כן לא היו מעולם בשטח זה.

המבצע הסתיים כעבור 10 דקות מהרגע בו השיקו הסירות ברציף. הסירות חזרו והפליגו במהירות ללב ים, נקשרו שוב לסירת המוטור שחזרה לעיגב. — בפעולה זו לא היו לנו כל נפגעים!

*

עד הבוקר עוד הדהו היריות וההתפוצצויות בעיר. שחר חירר שעלה והפציע מצא לפניו רחובות שוממים מאדם ובתים אטומים מוכי כדורים. עוד התעופפו רימונים "עצבניים" מ עמדות הערבים שהתנפצו על הכבישים הריקים. (חלק מהם נזרק כשהוא נצור...) האש שככה בהדרגה.

השינוי שצפינו לו בא. היתה רוח אחרת מסביב. העיר נשמה עמוקות בהרגשה כי, אכן החל המבצע לשחרור העיר. אף הערבים שפטו כך:

למחרת ליל הנחיתה קלטו אנשי המודיעין שיחה טלפונית בין ערבי איש טבריה ואחד מנכבדי טבריה ששהה בנצרת. השיחה הסתכמה במשפט אחד קצר: "עוד לילה כזה — ואכדנו".

עתה משהשגנו את המטרה הראשונה — הסיכת המחלקה הנצורה לכוח תוקפני בעורפו של האויב נגשנו לתכנון לקראת השלבים הנוספים.

ב-18.48 בשעה 1800 בערב נכתב ביומן הגדוד: "לא נשארו ערבים בטבריה. עובדה זו נקבעה לאחר סיור מקיף". ב-19.48 עזבה מחלקת העיר העתיקה את עמדותיה ורצעה אל עבר המרכז בהרגשת ערך עצמי ובגאווה על חלקם הגדול בשחרור העיר.

הסירות החותרות היו הולכות וקרבות באיטיות אך ב- התמדה כשהמ"פ הפוקד עליהן מדוח מדי פעם על המרחק שבין הסירות לחוף.

ב-0200 הגיעו הסירות לטוח של 400—500 מ' מהחוף, מבלי שעדיין הרגישו בהם. ניתן האות ופעולת ההסחה החלה. מיד הותקפה העמדה ליד בית משפט השלום, ולאחריה העמדה ברחוב השלום. עמדות ההגנה פתחו באש חזקה אל עבר עמדות הערבים. נחשולי האש התנעשו כבירה רותחת. כוחות הערבים הוועקו אל עבר רחוב השלום בעיקר, בהניחם כי ממנו ינטו היהודים לפרוץ אל העיר העתיקה. עצמת האש מנעה יחידה שבסיסה היה במלון "אדלר" לצאת למבצעה. מפקדה מצא דרך להגברת ה"שמחה" ברחוב בהשליכו מבעד לאחד החלונות כלים ובהם תומר נפץ. מה שהוסיף למהומה נוסף רב. הסירות נצטוו להחיש את קצב התקדמותן. על הרגשת המשימים ניתן לשפוט לפי קטע זה שנלקח מרשימתו של מנדל נ., איש עיגב, שהשתתף כמשיט במבצע:

"כעבור רגעים מעטים ראינו כדורים נותבים עפים בכיוון אלינו. יתכן שהרגישו בנו. אנשי התגבורת שכבו על תחתית הסירה, ואנו החותרים המשכנו לחתור בקומה זקופה. קרבנו אל הרציף.

כדורים וזמזמו מעל הראש, פגעו בימים והתזו עלינו רסיסי רסיסים. מחשבה אחת הטרידה: מה יהיה אם חלילה יפצע איש? מי יגיש לו עזרה ראשונה? הרי בים אנו ולא ביבשה — כאן אי אפשר להתחפר... ומה אם ארגז הרימונים יפגע? הרי נתרסק כולנו... ובכן, לחתור קדימה! קדימה!"

כזו היתה הרגשת הדייגים שהוליכו באומץ את סירות הוצגה מול האש. במשך כל העת תיאם המטה באמצעות הקשר את פעולת ההסחה ואת קצב התקרבות הסירות. הערבים הופתעו, לכשהרגישו בסירות היה כבר מאוחר. הסירות נצמדו במהרה לרציף, שהוא מוגבה מעל פני הים, ומצאו את עצמם בשטח מת, שנתן להן מחסה מצוין. מיד

אל תושבי טבריה!

התושבים הערבים עזבו את העיר
טבריה עברה ככה לידנו

הגוי סכר על

משחרר עברי עצמאי בעיר.

החל הדעות הראשונה לתושבים

א. הסיבה העיקרית לכך היא...
ב. הסיבה העיקרית לכך היא...
ג. הסיבה העיקרית לכך היא...

מפקד ההגנה בטבריה